

Ала когато видяха да се задават страшните обсадни машини, работещи в Милано, когато върнаха многохилядните Асенови пешаци, когато чу-
ха тропота на куманската конница и дивия рев на варварите, обсаде-
ните гърци потръпнаха в грозно предчувствие. Да, те щяха да се дъ-
жат с всички сили, до последната стрела, до последната троха ^{хмб.} ~~хра-~~
~~ни~~. Но можеха ли да сторят нещо против тези страшни чудовища, ко-
ито щяха да сринат стените им?

Невиждани, нечувани до тогава бяха огромните арити, муско-
ли, плутеи, катапулти и балисти. Почти цели обковани с желязо, не-
досегаеми за гръцкия огън, по-високи от стените на крепостта. А
подир тях следваха безброй коли с дърва и пръст, за запълване на
рововете.

Българите изпълниха рововете, приближиха ариетите, които се
движеха на колелета, към стените. Сто чифта ръце теглеха въжетата,
други тридесет блъскаха отзад – сред високи насърчителни викове –
грамадните греди, които завършваха с железни блокове. Затрепераха
яките ~~жжжжжжжж~~ стени. Копачите почнаха да ги подриват, а двадесет метал-
ни машини взеха да хвърлят огромни камъни към бойниците. Майстори
-технитари управляваха витлата и лостовете, като не даваха нито
миг покой на защитниците. От страшните удари се затресе цялата
околност. Големи отвори зейнаха в стените. Ала дружина зидари в
крепостта издигаха през нощта това, което машините бяха съборили
през деня. В това време фрушките технитари на Ансо дьо Кайо, по-
правяха машините си от леките разрушения, които гръцкият огън им
бе нанесъл. И още преди разсвет копачите ^{нак} започваха ~~отново~~ работа-
та си, защитени ^{през} ~~от~~ малки подвижни колиби, направени от тухли и
желязо, които помощниците им държаха винаги над тях.

Подемните машини издигаха площадни натъпкани с войскари,
изсипваха ги връз бойниците и там започваше бран за живот и смърт
в която обсадените губеха ценни сили – понеже нямаше кой да ги за-
мести. Техните войскари бяха преброени. А нападателите нямаха чет